

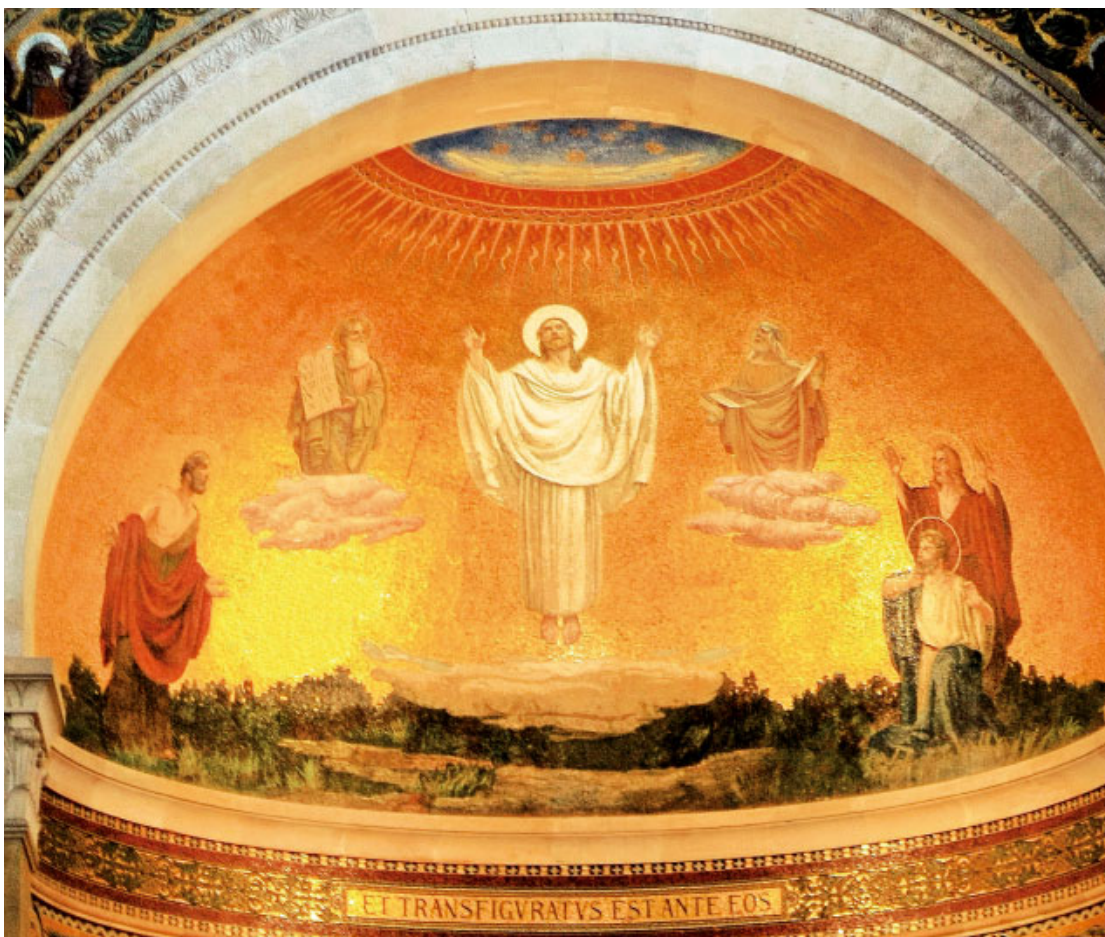

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Pujar a la muntanya

Absis de la Basílica de la Transfiguració. Muntanya del Tabor (Terra Santa)

Al llarg de l'any 2016 a casa nostra ens hem assegut un promig de 234 minuts al dia davant la televisió, gairebé quatre hores. D'altra banda ens passem un promig de tres hores diàries mirant el mòbil o la tauleta, especialment els més joves. D'entrada sembla excessiu, però segur que hi ha opinions per a tots els gustos. El cert és que avui dia es veu més televisió que mai i que internet no ha substituït cap mitjà concret sinó que més aviat els complementa i els potencia en la mesura que aquests mitjans estiguin disposats a evolucionar. Això sí, sembla que la televisió deixa de ser a poc a poc l'electrodomèstic més important de les llars, a favor de l'ordinador, o més aviat, de la fusió d'ambdós. Internet, per la seva banda, facilita la vida i la comunicació de

les persones, escurça les distàncies i els temps i, gràcies als avenços constants que es produeixen en matèria tecnològica, ofereix unes possibilitats inimaginables fa pocs anys.

Als homes d'avui ens convé preguntar-nos què és el temps i com hem d'organitzar i gestionar el nostre propi temps. La Sagrada Escriptura ens ensenya que el temps és do de Déu, que tot el temps viscut en aquest món és un regal de Déu. Recordem el llibre de l'*Eclesiastès* 3,1-4: «Cada cosa té el seu temps i tot el que desitgem sota el sol també té el seu moment. Hi ha un temps de néixer i un temps de morir, un temps de plantar i temps d'arrencar, un temps de matar i temps de curar, un temps de destruir i

un temps de construir, un temps de plorar i un temps de riure». Certament, el temps és un talent que hem de fer fructificar. Hi ha un temps per a treballar i un temps per a descansar. Hi ha un temps per a la família, per a compartir, per a dialogar, per a l'educació, per a l'entreteniment. Hi ha un temps per a Déu, per a la pregària, per a la celebració, especialment el diumenge. El primer pensament en llevar-nos ha de ser donar gràcies a Déu pel nou dia i l'últim, abans d'anar a dormir, també.

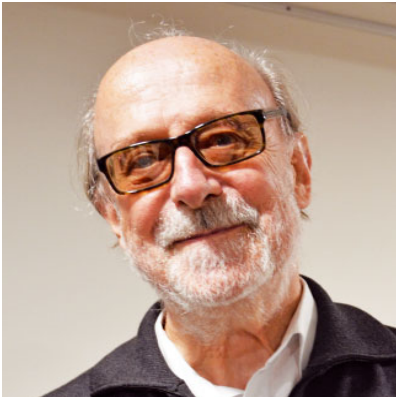
Aquest segon diumenge de Quaresma contemplem Jesús a la muntanya del Tabor, el lloc de la seva transfiguració. Irradia una llum brillant mentre hi apareixen Moisès i Elies, i se sent una veu que diu: «Aquest és el meu Fill estimat, escolteu-lo». La llum divina que resplendeix en el seu rostre i la veu del Pare que dóna testimoni d'ell i mana que l'escoltem. Jesús està acompanyat per Pere, Jaume i Joan i els revela la seva glòria divina i vol que aquesta llum il·lumini els seus cors quan arribi la fosca de la seva passió i mort en creu. Déu és llum i Jesús vol que els seus amics més propers experimentin aquesta llum. Així, després d'aquest episodi, ell serà per a ells com una llum interior, fins i tot en el moments de més obscuritat.

Tots necessitem moments de Tabor, de llum interior intensa per a poder superar les proves de la vida. Aquesta vida ens ve de Déu i de l'encontre personal amb Jesucrist. Per a rebre-la hem de pujar amb Jesús a la muntanya de l'oració. Per a un cristià resar no és evadir-se de la realitat i de les responsabilitats que aquesta comporta, sinó assumir-les fins al fons, confiant en l'amor del Senyor. La pregària no és quelcom accessori o bé opcional, una mena de *hobby*, sinó una qüestió de vida o mort. És imprescindible per a superar les proves d'aquesta vida. Durant aquest temps de Quaresma, demanem a Maria que ens ensenyi a resar, a trobar-nos amb Déu perquè la nostra existència quedi transformada per la seva llum.

ENTREVISTA

El projecte del bisbe Casaldàliga

JOAN SOLER FELIP

El missioner claretà Joan Soler, en el llibre *Meditacions vora l'Araguaia* (Claret), ha fet un recull meditat de paraules sobre aspectes de la vida i les causes —«més importants que la vida»— del bisbe Pere Casaldàliga. El P. Soler ha mantingut contactes i informacions sovintejades amb el bisbe Pere arran de la seva participació en l'Associació Araguaia. Actualment presideix el Casal Claret de Vic, un espai d'acollida, diàleg i transformació en relació preferent amb persones i grups d'emigrants.

Com està el P. Casaldàliga?

Amb el pes a sobre dels 89 anys i el Parkinson, però amb el cap i el cor ben lúcids, serenament apassionat pel Projecte de Déu —allò que Jesús en deia el *Regne de Déu*— i, per tant, per l'alliberament integral dels pobres i exclosos, de tots els pobles, de tota la terra. Jesús, amb la seva Bona Nova i Déu-de-tots-els-noms continua essent la seva raó de viure i de donar la vida.

Ens caldria a tots una mica més d'esperit del P. Casaldàliga?

Em sembla que el bisbe Pere, amb la seva vida i la seva paraula, ens convida a experimentar que «una altra Església i una altra societat són possibles». Podem dir que el papa Francesc, amb els seus gestos i les seves paraules, ens està dient això mateix, i també a ell li comporta persecució. Aquest *amor radical* que viu en Pere segur que ens porta també a nosaltres a estar al servei de la Vida.

L'Associació Casal Claret treballa en processos de transformació personal i col·lectiva. Com s'ho fan?

«Ens associem» i «vivim associats/des»: el nostre és un camí claretianament i clarament col·lectiu, en equip i en xarxa. Això sol ja és transformador. Les diverses identitats culturals i religioses ens enriqueixen i ens fan dignes de respecte. I l'estar atents a oferir-nos noves possibilitats i aprenentatges entre nosaltres i amb altres ens fa més vius, coratjosos i esperançats.

Òscar Bardaji i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Retorn a casa

L'adolescència no va ser fàcil. Morí el pare. La mare assumí la responsabilitat d'assegurar una vida digna als dos fills amb el seu treball, i va treballar molt. L'enfrontament amb els adults —la mare, altres familiars, els professors...— va marcar l'etapa. El desordre vital portà a la irregularitat en els estudis i al consum de substàncies addictives... i tot es complicà més. La família —en sentit ampli, mare, tiets...— sempre mantingué una actitud d'acolliment, de bona disposició a fer costat, d'oferiment de diàleg, d'ajuda quan era acceptada, és a dir, d'amor. Actituds que, en general, no eren rebudes, ni acceptades en el sentit veritable que les motivava. «Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal» (Mt 5,39). La família va respondre al mal amb el bé, sempre estimant. La salut del noi es deteriorà, també les condicions de vida i, amb la trentena d'anys avançada, sobrevingué la malaltia seriosa, un ensurt important. La família abocà estimació i dedicació des del primer moment i tot el temps que convingué. Sempre al

seu costat, sempre estimant amb discreció i fermesa.

El temps de malaltia el va fer pensar i, començant a restablir-se, s'apropà de nou a la família que, com sempre, l'acollí sense enfrontaments ni retrets. S'han refet els llaços familiars; refet i enfortit. S'ha adreçat a aquells a qui havia ofès, els ha demanat perdó amb paraules sentides i, alhora, els ha agraït l'actitud mantinguda en etapes anteriors «perquè, en el fons del fons, sempre m'he sentit estimat. Us agraeixo que en totes les ocasions, fins i tot quan us rebutjava, heu estat al meu costat, una i altra vegada». La malaltia l'ha fet redescobrir el sentit de pertinença a una família, la necessitat de retornar-hi amb agraïment.

«M'aixecaré i aniré a trobar el meu pare i li diré: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." I se n'anà a trobar el seu pare» (Lc 15,18-20). El penediment esdevingué joia. Tornà a casa i fou acollit.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No ser cristianos aparcados

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En una de las homilias matutinas (17-01-17), el papa Francisco utilizó una conocida señal de tráfico: ¡No aparcar! Ni los aparcamientos protegidos, ni las tiendas gozosas, pueden ser lugar de refugio para los cristianos.

«Sed valientes», decía el Papa. El cristiano «ante las adversidades no debe permanecer *aparcado* o *vago*, sin las *ganas de seguir adelante*». San Pablo animaba a Timoteo: «Comparte conmigo los sufrimientos que es necesario padecer por el Evangelio, animado con la fortaleza de Dios». (2Tm 1,8b).

Francisco nos invita a examinarnos: «¿Soy un cristiano aparcado, vago o un cristiano valiente? ¿Soy un cristia-

no que quiere todas las seguridades o soy un cristiano que arriesga? ¿Soy un cristiano cerrado o un cristiano de horizontes, de esperanza?»

Vivamos sin rigideces y sin temores paralizantes; sin cerrarnos sobre nuestros egoísmos, abiertos al amor a Dios y al servicio a los hermanos.

Caminemos con valor, confiados en Dios, siempre con «horizontes abiertos a la esperanza», agarrados a la esperanza vivamos «siempre mirando adelante con valor». El amor de Dios no nos abandona, en Él está nuestra esperanza.

Santa María de la esperanza, nos ayude a caminar con diligencia y con amor.

Lectures de la missa diària i santoral

13. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessa-lònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Gn 37,3-4. 12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2. 5-8 / Jn 4,5-42 (o bé: 4,5-15. 19b-26.39a.40-42)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agnizants, i també dels fusters (aquest any la celebració litúrgica és el dilluns 20). Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

DIUMENGE II DE QUARESMA

COMENTARI

P. JAUME SIDERA
claretia

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se».

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por». Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra».

Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis».

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».

«Lectio divina?»

Pujo a la muntanya per fer-hi la *lectio* divina, que diuen ara. Pregar amb la Bíblia. Jesús amb Pere, Jaume i Joan hi han arribat primer que jo, fent les zigzagues del camí. Quan Jesús demanà què deia d'ell la gent, Pere el proclamà Messies, Fill del Déu viu. Molt bé, li respongué. Però no somiis truites, Pere. Aquest Messies acabarà a la creu. Després ressuscitarà. Pere no se'n sabia avenir.

De sobte Jesús es torna lluminós. Moisès i Elies hi acuden i conversen amb ell de com restablir les relacions de Déu amb el seu poble pels camins de la bondat, de la misericòrdia, de l'ofrena personal...

Pere faria eterna aquella estona.. «Tan bé que estem aquí... Ens hi podríem quedar ara que celebrem la festa de les tendes»... Sense adonar-se'n, fa una mica el paper de temptador... Que Jesús sigui el que vulgui... però que no *es nulli*. Que continuï parlant amb Moisès i Elies dalt de la muntanya i que la vida corri per la vall...

Un núvol lluminós —signe de la Presència de Déu— els «cobreix amb la seva ombra»... I del núvol estant se sent la veu del Pare: Aquest és el meu fill, l'estimat. N'estic molt content. Escolteu-lo! Fins ara tothom hi deia la seva sobre qui era Jesús: ara el Pare hi diu la Paraula definitiva. És el meu Fill. Escolteu-lo. Escoltem-lo.

Pere, Joan i Jaume es troben amb Jesús tot sol. Moisès i Elies, la Llei i els profetes, porten fins a Jesús. Un cop l'han trobat, es poden retirar...

Doncs, sí, al Tabor he pregat amb la Bíblia viva: Moisès, els profetes, els salms... A la seva llum he comprès més bé el camí fet fins ara, amb tots els seus giravolts... Hi he trobat Jesús. Continuaré fent camí amb ell durant aquesta Quaresma.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 12, a les 12 h. Missa en el 25è aniversari de la *Hermandad de Nuestra Señora del Rocío* de Sabadell, a la parròquia de Sant Francesc d'Assís.

Del dilluns 13 al divendres 17. Reunió plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte 18, a les 21.15 h. Vetlla de Pregària per les Vocacions al Seminari (Valldoreix).

Diumenge 19, a les 10.30 h. Missa al Monestir de Sant Domènec de Sant Cugat del Vallès, retransmesa per TV2 en el Dia del Seminari; **a les 11.30 h,** meditació per als responsables de Moviments d'Apostolat Seglar al Monestir de Sant Domènec de Sant Cugat del Vallès.

Del diumenge 19 (tarda) al divendres 24. Practica els exercicis espirituals amb preveres de la diòcesi a Caldes de Montbui.

ròquia de Santa Maria de Llerona, destinades a reunions. Una d'elles porta el nom de Mn. Joan, en record de Mn. Joan Vallicrosa, que fou rector.

El Consell Pastoral Diocesà reflexiona sobre la Visita Pastoral. El dissabte 18 de febrer, al matí, el Consell Pastoral Diocesà de Terrassa, presidit per Mons. Saiz Meneses, va reflexionar sobre la Visita Pastoral: la ja feta que ha durat cinc anys (2011-2016) i la propera que començarà el curs 2017-2018.

Recollida d'aliments a Terrassa per a Càritas. El dissabte 18 de febrer es va dur a terme la recollida d'aliments destinats a Càritas a la sortida de 22 supermercats de la ciutat de Terrassa. Gràcies a 120 voluntaris, la major part d'ells joves, es recollí una gran quantitat d'aliments. Càritas Arxiprestal de

Terrassa els distribuirà a les famílies necessitades.

El Sr. Bisbe auxiliar celebra la Missa Familiar a la Catedral.

Dintre de la Setmana de la Família, el dissabte 18 de febrer a la tarda, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, presidí la Missa Familiar a la Catedral del Sant Esperit. En acabar, saludà els infants i les famílies.

75è aniversari de la benedicció de l'església parroquial de Mollet del Vallès.

El diumenge 19 de febrer, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eu-

caristia a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet, en el 75è aniversari de la benedicció del temple (any 1942).

En la pau de Crist

Fra Lluís Rocaspina Bastida, OFM. Ha mort a Sabadell el 21 de febrer als 79 anys d'edat, 62 de vida religiosa i 56 de sacerdoti.

Agenda

Dia del Seminari:

—**Jornada de portes obertes.** Dissabte 18 de març. Visita guiada pels seminaristes. Horari: 10-13 h i 17-20 h.

—**Vetlla de Pregària per les Vocacions.** Dissabte 18 de març, a les 20.15 h.

Lloc: Seminari (c/ Santjoanistes 2, Vall-doreix) (al costat de l'estació dels FGC).

Més informació: t. 936 744 999 (de 16 a 19.30 h).

Pregària 0-7. Dissabte 18 a les 17.30 h, a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, pregària amb els petits de les famílies.

Adoració Nocturna. A la parròquia de Santa Maria de Rubí del dissabte 18 (tarda) al diumenge 19 (matí).

Notícies

Renovació dels locals parroquials de Llerona. El diumenge 12 de febrer, Mn. Josep Maria Fernández i Sabatè, diaca, beneí les noves sales de la par-

REMAD MAR ADENTRO

Subir a la montaña

A lo largo del año 2016, en nuestro país nos hemos sentado una media de 234 minutos al día ante la televisión, casi cuatro horas. Por otra parte, nos pasamos una media de tres horas diarias mirando el móvil o la tableta, especialmente los más jóvenes. A primera vista suena a excesivo, pero seguro que hay opiniones para todos los gustos. Lo cierto es que hoy en día se ve televisión más que nunca y que internet no ha sustituido a ningún medio concreto sino que más bien los complementa y potencia en la medida en la que dichos medios estén dispuestos a evolucionar. Eso sí, parece que la televisión deja poco a poco de ser el electrodoméstico estrella en los hogares en favor del ordenador, o más bien, de la fusión de ambos. Internet, por su parte, facilita la vida y la comunicación de

las personas, acorta las distancias y los tiempos, y por los avances constantes que se producen en materia tecnológica, ofrece unas posibilidades inimaginables hace unos pocos años.

Al hombre de hoy le conviene preguntarse qué es el tiempo y cómo debe organizar y gestionar su propio tiempo. La Sagrada Escritura nos enseña que el tiempo es don de Dios, que todo el tiempo vivido en este mundo es un regalo de Dios. Recordemos *Eclesiastés* 3,1-4: «Hay un momento para todo y un tiempo para cada cosa bajo el sol: un tiempo para nacer y un tiempo para morir, un tiempo para plantar y un tiempo para arrancar lo plantado; un tiempo para matar y un tiempo para curar, un tiempo para demoler y un tiempo para edificar; un tiempo para llorar y un tiempo para reír...». Cierta-

mente el tiempo es un talento que debemos hacer fructificar. Hay un tiempo para trabajar y un tiempo para descansar. Hay un tiempo para la familia, para compartir, para dialogar, para la educación, para el entretenimiento. Hay un tiempo para Dios, para la oración, para la celebración, especialmente el domingo. El primer pensamiento al levantarnos ha de ser dar gracias a Dios por el nuevo día, y el último, antes de ir a dormir, también.

En este segundo domingo de Cuaresma contemplamos a Jesús en el monte Tabor, lugar de su transfiguración. Irradia una luz brillante, mientras junto a él aparecen Moisés y Elías, y se oye una voz que dice: «Este es mi Hijo amado, escuchadlo». La luz divina que resplandece en su rostro y la voz del Padre que da testimonio de él y manda escucharlo. Jesús lleva consigo a Pedro, Santiago y Juan, y les revela su gloria divina, quiere

que esta luz ilumine sus corazones para cuando llegue la oscuridad de su pasión y muerte en cruz. Dios es luz y Jesús quiere que sus amigos más cercanos experimenten esta luz. Así, después de este episodio, él será en ellos como una luz interior, incluso en los momentos de mayor oscuridad.

Todos necesitamos momentos de Tabor, de luz interior intensa para poder superar las pruebas de la vida. Esta luz viene de Dios, del encuentro personal con Cristo. Para recibirla hemos de subir con Jesús al monte de la oración. Para un cristiano rezar no es evadirse de la realidad y de las responsabilidades que ésta comporta, sino asumirlas hasta el fondo, confiando en el amor del Señor. La oración no es algo accesorio u opcional, una especie de *hobby*, sino una cuestión de vida o muerte. Es imprescindible para superar las pruebas de esta vida. Durante este tiempo de Cuaresma, pidamos a María que nos enseñe a rezar, a encontrarnos con Dios para que nuestra existencia quede transformada por su luz.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa